

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego Stanisław Czapiewski, wiadomości potocznych Hieronim Pawlicki, za inne działy odpowiada Zdzisław Antoniewicz, wszyscy w Poznaniu.

Wydawnictwo Sp. Akc. Drukarnia Polska
w Poznaniu, św. Marcina 70

Nr. 319 Wydanie P

Poznań, wtorek dnia 16 lipca 1935

Rok 30

Poznań, 15 lipca

Opinia publiczna a wybory

Nikt się chyba nie ludzi, by „sanacja” przestała głosić, że wybory do Sejmu i Senatu, które odbędą się 8 i 15 września, oznaczają „zerwanie z partyjnictwem”; ale nie wieją też chyba jest ludzi wśród kierowniczych czynników „sanacyjnych”, którzy wierzą, że społeczeństwo deklamacje te o „walce z partyjnictwem” bierze na serjo. Trzeba stwierdzić, że opinia publiczna szerokich warstw społeczeństwa jest bardzo dobrze zorientowana i w sposób właściwy ocenia rolę i wagę zarówno owych wyborów, jak przyszłego Sejmu i Senatu.

Kwestja stoi jasno: nie było jeszcze w Polsce tak zacieklej i tak zachłannej partji, jak obóz „sanacyjny”, który utożsamia siebie z państwem, co oznacza najcięższą obrazę narodu polskiego, a co w praktyce wygląda tak, że dąży się do zniszczenia każdego, kto nie kłania się bożkom „sanacyjnym” i kto nie służy ich stronnictwu. Jest i pozostanie rzeczą obojętną, czy to stronnictwo nazywa się dotąd obłudnie Błokiem „Bezpartyjnym” Współpracy z Rządem, czy będzie się nazywało w przyszłości jeszcze bardziej obłudnie Związkiem Pracy Społecznej. „Zasada” jest i pozostanie „zasadą”: państwo, to my!

Tej „moralności” „sanacyjnej” naród nie podda się nigdy, jakiegokolwiek stosowanoby środki. Różnych wobec społeczeństwa polskiego próbowali środków zaborcy, a pozostały one bezskuteczne. O sumienie i wolę, o pierś i czoło narodu polskiego odbijają się w Polsce metody, sprzeczne z całą istotą duszy i kultury narodu polskiego. Bo w Polsce przeważają wprawdzie stanowczo dążenia do silnej władzy, ale niemniej kategorię umysłowość polska stawia warunek, że władza musi mieć wydobyc z narodu wszystkie jego twórcze tendencje, całą jego konstruktywną energję, a nie może jej się bać, jej kępować i paraliżować, od niej się odwracać.

Opinia publiczna rozumie w całej pełni, że obozowi „sanacyjnemu” nie chodzi wcale o przeciwstawienie partjom politycznym — jak się twierdzi — niezawisłych czynników społecznych, lecz, przeciwnie, że wygrywa się odnośne organy i organizacje społeczne ze względu właśnie na ich ależność, częściowo pośrednią i „życiową”, częściowo bezpośrednią, formalną nawet, że wskażemy nominatów rządowych w organach samorządu gospodarczego.

Mówi się o walce z „partyjnictwem”, ale ma się na myśli walkę o zapobieżenie niezależnej kontroli nad polityczną, gospodarczą, finansową działalnością rządu, Niema uświadomionego, samodzielnie myślącego Polaka, któryby tego nie rozumiał.

I to jest przyczyną szerokiego i mocnego frontu, skierowanego przeciwko wyborom wrześniowym i temu, co one dać mają. To jest powód, dla którego

Po katastrofie kanclerza Schuschnigga

Wiedeń. (PAT.). Wczoraj popołudniu nastąpiła eksportacja zwłok pani Schuschniggowej z Linzu do Wiednia.

Na dworcu w Wiedniu zgromadził się rząd z wicekanclerzem ks. Starhembergim na czele. Gdy wyszedł z wa-

gonu kanclerz Schuschnigg, ks. Starhemberg w imieniu rządu i narodu całego złożył mu wyrazy współczucia.

Z dworca przewieziono zwłoki zmarłej do kościoła parafjalnego w Hietzing. Za trumną szedł kanclerz z rodziną i członkowie rządu. Na całej drodze orszaku pogrzebowego licznie zgromadzona ludność Wiednia oddawała hołd zmarłej. Pogrzeb odbędzie się we wtorek o godz. 15-tej.

Stronnictwo Ludowe nie weźmie udziału w wyborach

Warszawa. (Tel. wł.). Przy udziale 280 delegatów z całego Państwa odbył się wczoraj w niedzielę kongres Stronnictwa Ludowego, pod przewodnictwem Maksymiljana Kalinowskiego

Referat o nowych ordynacjach wygłosił poseł Rataj, kończąc obszerną rezolucją, która głosi że wobec uniemożliwienia masom chłopskim wyboru niezależnych przedstawicieli, kongres uchwala nie brać udziału w wyborach, a tych członków Str. Lud., którzy przyjmą mandat poselski lub senatorski automatycznie skreśli się z listy członków Stronnictwa.

Rezolucję przyjęto 280 głosami. Przeciwko rezolucji głosowało 4 delegatów. Dyskusji żadnej nie było.

Po uchwaleniu rezolucji przewodniczący zamknął kongres. (w)

Rozwiązanie sejmu śląskiego

Warszawa. (Tel. wł.). Marszałek sejmu śląskiego Wołny otrzymał wczoraj zarządzenie Prezydenta R. P. rozwiązujące sejm śląski. (w)

Wybory 8 i 15 września

Warszawa. (Tel. wł.). Dzisiaj ukazał się nr. 49 „Dziennika Ustaw”, zawierający rozporządzenie Prezydenta R. P. kontrasygnowane przez premiera, ministra spraw wewn. i min. sprawiedliwości, zarządzające wybory na dzień 8 września do Sejmu, na dzień 15 września do Senatu.

Czarny dzień lotnictwa japońskiego

W dwóch katastrofach powietrznych zginęło 6 lotników

London. (Tel. wł.). Lotnictwo japońskie przeżywało w dniu wczorajszym swój czarny dzień. Dwie katastrofy, w których zginęło razem 6 ludzi zaliczanych do najzdolniejszych pilotów i dwaj dowódcy ważniejszych jednostek bojowych, wydarzyły się w Tokio i na prowincji.

W pierwszym katastrofalnym wypadku, w pobliżu stolicy, samolot, w którym znajdował się płk. Tanaka, ko-

mandant oddziałów lotniczych garnizonu tokijskiego, oraz pilot por. Otosio, runął z większej wysokości na ziemię wskutek defektu motoru. Obaj oficerowie ponieśli śmierć na miejscu. Druga katastrofa wydarzyła się na południe od Sikoku, gdzie zginął komendant statku-lotniska pływającego „Akadi”, kapitan Yanada, pilot oraz trzeci towarzysz. Samolot został doszczętnie strzaskany.

Narady Roosevelta

O nowy program odbudowy gospodarczej Stanów Zjedn.

London. (PAT) Z Waszyngtonu donoszą: Prezydent Roosevelt spędził weekend, odbywając na małej wysepce konferencje zarówno ze swoimi zwolennikami jak i ze swymi przeciwnikami z partji demokratycznej. W tej naradzie wzięło udział 50 polityków demokratycznych, ministrów, senatorów, członków izby reprezentantów, rzeczoznawców i wpływowych działaczy lo-

kalnych ze stanów południowych i zachodnich, reprezentujących zwłaszcza te stany, które sa w opozycji do rządów Roosevelta.

Narady te miały na celu pogodzenie w łonie partji demokratycznej zwolenników i przeciwników nowego programu odbudowy gospodarczej Roosevelta.

W jutrzejszym wydaniu głównem:

PARKI NARODOWE DZWIGNIĄ KULTURY NARODOWEJ

przez prof. Un. Jag. dr. W. Szafera

dążenie do niebrania udziału w wyborach jest tak naturalne, że nie wymaga wcale specjalnej propagandy.

Uchyla się od wyborów czynnik decydujący niezależnej opinii publicznej: obóz narodowy. To samo czynią: Narodowa Partja Robotnicza, Polska Partja Socjalistyczna, a także Stronnictwo Ludowe, jak to postanowił jego kongres niedzielny.

Jest rzeczą znamioną, że robią to i te partje, które stoją na gruncie klasowym czy stanowym, mimo, że ordynacja wyborcza, uchwalona przez „sanację”, sprowadza — przynajmniej na zewnątrz — walkę z terenu politycz-

nego na grunt społeczny, a więc grunt podatny dla agitacji stronnictw klasowych i stanowych. Ich mimo to abstynencja od wyborów zwraca się przeciwko oddaniu składu Sejmu i Senatu w ręce ludzi zależnych.

Dla obozu narodowego jest pchanie naszego życia politycznego na tory społeczno - klasowe i stanowe jednym zasadniczym argumentem więcej, dla czego wobec ordynacji tej i zbudowanych na niej wyborach zajął on stanowisko bezwzględnie negatywne. Postawa żywiołów narodowych będzie solidarna i zwarta.

Rewizyta niemiecka w Gdyni

Gdynia. (Tel. wł.) 20 sierpnia uda się krążownik niemiecki „Königsberg”, o pojemności 6 tys. tonn do portu w Gdyni, z rewizytą na odwiedziny marynarki polskiej w Niemczech.

Oficerowie tego statku udadzą się następnie do Warszawy, by złożyć wizytę w min. spraw wojskowych.

Wiadomość powyższa podana już została w szeregu dzienników zagranicznych.

Wypadek kpt. Kuleszy

Berlin. (PAT.) W czasie próbnych zawodów hipicznych w Doeberitz pod Berlinem kapitan Kulesza uległ lekkiej katastrofie. Podczas skoku przewrócił się wraz z koniem i doznał obrażeń, które zmusiły go do wycofania się z dalszych biegów.

Opozycja w Jugosławii

Białogród. (PAT.) W Banjaluce odbyło się wczoraj zgromadzenie grup opozycyjnych. Mówcy wobec licznie zgromadzonych słuchaczy wyrazili nadzieję, że rząd Stojadinowicza dotrzyma obietnic i przywróci krajowi spokój polityczny i wolności obywatelskie.

Ciekawa wystawa kolejowa

Berlin. (PAT.) W Norymberdze nastąpiło wczoraj otwarcie ciekawej wystawy kolejowej celem upamiętnienia 100-iej rocznicy pierwszej 7-kilometrowej linii kolejowej w Niemczech z Norymbergi do Turth. Obok szeregu danych historycznych i statystycznych o kolejach Rzeszy wystawiono szereg eksponatów. Składają się one z 10 lokomotyw i wagonów używanych na kolejach niemieckich od roku 1835. Obecna sieć kolei niemieckich wynosi przeszło 60 tysięcy kilometrów.

Charakterystyczny wyrok

Berlin. (PAT.) W miejscowości Schwerin w Meklemburgji zapadł wyrok sądu dyscyplinarnego niezwykle charakterystyczny. Pewien Żyd, skarżył urzędnika, który odmówił mu udzielenia ślubu cywilnego z Niemką aryjskiego pochodzenia. Sąd dyscyplinarny wydał wyrok uniewinniający.

W uzasadnieniu wyroku oświadczono, iż wprawdzie formalnie nie istnieje jeszcze prawo zakazujące małżeństw między Aryjczykami a nie-Aryjczykami, jednak nie można zmuszać urzędnika stanu cywilnego do sporządzenia takich akt ślubnych, gdyż prowadziłoby to do zmieszania krwi aryjskiej z semicką, czyniąc ją z punktu widzenia narodowego nieużyteczną po wsze czasy.

Węgry wobec Habsburgów

Przedłożenie ustawy o restytucji majątku Habsburgów w Austrii nie było dla rządu węgierskiego niespodzianką. Już z góry był Budapeszt poinformowany szczegółowo o zamiarach Austrii. Tego samego dnia, kiedy postanowiono opublikować brzmienie ustawy, sprawę osobiście z Gömbösem omawiał austriacki minister spraw wewnętrznych Fey, który, jakoby przypadkiem, tego samego dnia przybył do Budapesztu, aby wziąć udział w pogrzebie b. szefa sztabu generalnego dawnej armii austro-węgierskiej, barona Arza. W kołach dobrze poinformowanych zresztą twierdzą, że i kanclerz Schuschnigg wtajemniczył Gömbösa w te sprawy podczas swego pobytu na Węgrzech w połowie ub. miesiąca. Z zadowoleniem też stwierdza się, że jest to wyraz postanowień paktu rzymskiego, według których rząd austriacki, węgierski i włoski zobowiązują się informować wzajemnie i naradzać o swych krokach o znaczeniu międzynarodowym.

Rząd węgierski, wiedząc o przygotowywanych krokach Austrii, mógł w odpowiednim czasie przygotować się do swych wystąpień na zewnątrz, które przejawiają się obecnie w ten sposób, że Węgry ostentacyjnie okazują brak zainteresowania sprawą. Oficjalne czynniki węgierskie nie złożyły żadnego oświadczenia w tej kwestii, bowiem ich zdaniem chodzi o wewnętrzną sprawę obcego państwa, o sprawę w swej istocie majątkową, która Węgier wcale nie może interesować. Celem podkreślenia tego „désintéressement“, niby nawiasem zaznacza się, że Węgry nie miały podobnego problemu. Rząd rewolucyjny wprowadził po wojnie skonfiskował majątek b. rodziny królewskiej na Węgrzech, ale reżim obecny nie uznał tego zarządzenia i już na początku 1920 roku zarządzenie to zniósł. Od tego czasu b. rodzina królewska ma swój majątek na Węgrzech do dyspozycji.

Takie tłumaczenie sprawy wobec opinii publicznej nie wyraża wszystkiego o czem rząd węgierski myśli i nad czem się zastanawia. W Budapeszcie nie jest obecnie tajemnicą, że odpowiedzialne czynniki zadają sobie pytanie, jakie znaczenie mieć będzie austriacka ustawa o zwrocie majątku habsburskiego dla dążeń do restauracji dynastji habsburskiej i w jakiej mierze ożywi akcję legitymistów w Austrii i na Węgrzech.

Niektórzy politycy w Budapeszcie są zdania, że powrót Habsburgów do Austrii jest pierwszym krokiem do późniejszej restauracji monarchji. Wykluczeniem jest, by Gömbös o takich poglądach nie wiedział, ale przypuszczać można, że potraktuje je według swej dotychczasowej recepty: milczeć i nie okazywać swego przychylnego czy nieprzychylnego stanowiska. O ile rozwój sprawy w Austrii musi zajmować go jako odpowiedzialnego męża stanu, to w dzisiejszej konstelacji ma jedną, chociaż bardzo wątpliwą przyczynę, by z wypadków tych się cieszył: wypadki te bowiem w pewnej mierze godzą w polityczny „status quo“ w Europie środkowej. Na Węgrzech bowiem przyzwyczaili się do tego, że wszystko co nie podoba się sąsiadom, uważane jest za pewne plus dla nich w polityce międzynarodowej. Gospodarcza a częściowo też polityczna zależność od austriackiego i włoskiego sprzymierzeńca, jak również wygląd na ogólne tendencje włoskiej dyplomacji zmuszają Gömbösa do milczenia. W duszy swej jednak Gömbös wcale nie może cieszyć się krokiem austriackim i może pogodzić się z nim tylko pod jednym warunkiem: że rząd austriacki na da dalszym swym dążeniom do restauracji charakter wyłącznie austriacki i że sam postara się o to, aby Węgry były z tej gry wyeliminowane.

Nie ulega wątpliwości, że Gömbös — w przeciwieństwie do legitymistów węgierskich — jest przeciw jakiegokolwiek próbie restauracji na Węgrzech. Prócz osobistej niechęci do wiedeńskiej linii habsburskiej ma jeszcze dwie poważne przyczyny do tego. Przewszystkiem jest zwolennikiem faktycznej niezależności, jaką po wiekach Węgry odzyskały a następnie jest przeciwnikiem odbudowie dualistycznego państwa austro-węgierskiego chociażby tylko w miniaturze. Takiego stanowiska jednak nie można utożsamiać z jego poglądami na gospodarczą współpracę, którą gotów rozszerzyć aż do unji celnej obu samodzielnych państw. Z drugiej strony zdaje sobie sprawę z tego, że restauracja na Węgrzech doprowadziłaby

do międzynarodowych komplikacji, które mogłyby być dla Węgrów fatalne.

Nie można też nie doceniać związków dzisiejszej oficjalnej polityki węgierskiej z Berlinem, które nakazują w kwestji Habsburgów wstrzemięliwość z uwagi na politykę „anschlussowa“ Trzeciej Rzeszy.

Innego zdania są oczywiście węgierscy legitymiści, którzy w ostatnich dniach utrzymują żywy kontakt z legitymistami austriackimi. Oczekują oni

ożywienia kampanji na rzecz Ottona w jesieni, a w niektórych kołach sądzą, że w tej kwestji otrzymali jakieś zapewnienia ze strony Włoch. Tylko w jednym wypadku krok austriacki mógłby być niebezpieczny dla Gömbösa, a mianowicie, gdyby kwestja ta wywołała na Węgrzech walkę wewnątrz polityczną i gdyby na czele obozu antygömbösowskiego stanął były premier, hr. Bethlen, który swego czasu kwestję restauracji uznał za nieaktualną, uważa czas obecny za właściwy.

Wl. Kań

U sąsiadów litewskich

Kowno, w lipcu

O tem, że na Litwie przygotowuje się zasadnicza rewizja poglądów na stan stosunków polsko-litewskich, świadczy zjazd w Kownie czołowych przedstawicieli litewskich placówek zagranicznych.

W konferencji tej wzięli udział posłowie litewscy z Berlina, Paryża, Londynu, Pragi, Rzymu etc. Mimo całej doniosłości zjazdu przeszedł on prawie całkowicie niezauważony, ponieważ przysionoła go odbywająca się w tym czasie, również w Kownie, konferencja ministrów spraw zagranicznych Związku Bałtyckiego. Być może, że konferencja dyplomatów litewskich była tendencyjnie tuszowana, zwołana bowiem została natychmiast prawie po przyjęciu przez polskiego ministra spraw zagranicznych p. Becka w Genewie na specjalnej audjencji posła litewskiego w Paryżu, p. Klimasa.

Konferencja dyplomatów republiki litewskiej nie została poprzedzona żadnym oficjalnym komunikatem, nie było również najmniejszego chociażby sprawozdania po jej zakończeniu. Aczkolwiek trwała cały tydzień... Również nie bez znaczenia dla obrad posłów litewskich jest fakt, iż uczestnikami i bodajże głównym inicjatorem, poseł Klimas, po zamknięciu obrad pozostawał w Kownie jeszcze dwa tygodnie, aczkolwiek koledzy jego rozjechali się już następnego dnia. Poseł Klimas, wedle krążących pogłosek, pozostał w Kownie, aby swym zwierzchnikom udzielił szczegółowych informacyj, dotyczących rozmowy z p. Beckiem i możliwości porozumienia polsko-litewskiego.

Owa konferencja dyplomatów w pierwszym rzędzie badała kwestję

paktu polsko-niemieckiego, o ile on dotyczy Litwy, no i Kłajpedy, a dopiero potem roztrząsano inne zagadnienia, jak np. pakt wschodni, propozycje sowieckie i walory Związku Bałtyckiego.

Co Litwa powinna przedsięwziąć?

Konferencja zdecydowała przede wszystkim nawiązać jak najprędzej normalne stosunki z Polską!

Było to zdanie p. Klimasa, zresztą w całej rozciągłości poparte przez litewskiego ministra spraw zagranicznych, jedną z tęższych indywidualności litewskich, p. Stasisa Łozorajtsa.

Nie obyło się oczywiście bez zgrzytów. W danym wypadku nawet bardzo silnych, bo oto większość dyplomatów, uczestników konferencji z posłem litewskim w Pradze p. Turauskasem na czele, wypowiedziała się bardzo stanowczo przeciw bezwarunkowemu porozumieniu z Polską. Mimo to punkt widzenia p. Klimasa zwyciężył i konferencja wypowiedziała się za porozumieniem.

W świetle tych faktów niewiadomo dlaczego tak pieczołowicie ukrywanych, reszta zagadnień litewskich straciła rumieńce. Na czoło wysuwa się natomiast pytanie, kiedy Litwa przystąpi do realizacji uchwał, powziętych na kowieńskiej konferencji dyplomatów republiki. Podać dzisiaj termin dokładny jest niemożliwością fizyczną. Można natomiast stwierdzić, że porozumienie polsko-litewskie bynajmniej nie jest za górami, za lasami i niejmy nadzieję, że już najbliższe tygodnie przyniosą decyzję, której pragnie zarówno naród, jak i... rząd litewski, poważnie zaniepokojony groźnym cieniem militaryzującej się Trzeciej Rzeszy. P. AND.

Wycieczka kolarska „Tour de France“ dobiega ku końcowi. Etapy wiodą przez przepiękne okolice, lecz jakże trudne dla tych, którzy metr po metrze muszą zdobywać siłą mięśni i to w najkrótszym czasie.

Z życia

(—) Na warszawskim zjeździe Związku Podoficerów Rezerwy, który dość niespodziewanie przekształcił się w wiec ekonomiczny, wojowali ze sobą dwaj pilsudczycy: b. ambasador Filipowicz i młodszy od niego — generał dr. Górecki. Spór toczył się nie o bagatelę, a mianowicie o to, czy w Polsce jest źle, czy dobrze, i czy polski rząd zrobił wszystko, co zrobić był powinien, aby było dobrze. Ambasador Filipowicz twierdził, że jest bardzo źle i ganił rząd za jego beczynność. Gen. Górecki, prezes Banku Gospodarstwa Krajowego, dowodził, że w Polsce jest dobrze, a w każdym razie znacznie lepiej, niż w wielu innych krajach. Zapasnicy oraz świadkowie sporu i podoficerowie rezerwy nie doprowadzili dyskusji do ostatecznego wyniku. Nie wiemy więc, jak naprawdę w Polsce jest: źle czy dobrze.

Usiłuje na to pytanie odpowiedzieć prof. Stan. Grabski ze Lwowa. Twierdzi on, że Polska ma wszystko, czego jej potrzeba.

„Siły wytwórcze... są niemi pracą, przyrodnicze bogactwa kraju, wiedza techniczna, zdolności i inicjatywy przedsiębiorcze. Nie brak nam przecie rąk do pracy. Mamy dość wykształconych należycie techników i rolników. Dość też jest u nas węgla i ropy i gazów ziemnych. Nie najgorszy dla produkcji rolniczej posiadamy klimat.“

Więc mamy wszystko. A jednak jest źle, gorzej, niż u innych. Dlaczego? Bo brak nam — pieniędzy.

„Dla uruchomienia sił wytwórczych kraju, dla stworzenia koniecznych, by dać zatrudnienie przyrostowi ludności, zarobków — brak nam kapitałów pieniężnych. Są one konieczne dla połączenia i uruchomienia istotnych czynników produkcji.“

Szkoda, że prof. Grabski nie jest podoficerem rezerwy i nie brał udziału w warszawskim zjeździe. Byłby tam od razu otrzymał odpowiedź od prezesa — generała Góreckiego, zapewne tej mniej więcej treści:

„...Niema pieniędzy? Ja tego nie odczuwam. Dajcie mi dobrego klienta, a mój bank da mu kredyt nieograniczony. W ciągu lat Bank Gospodarstwa Krajowego pożyczył 165 dobrym klientom okraglo 1.700 milj. zł — przeciętnie po 10 milj. zł jednemu. Dalszym 21.500 klientom bank udzielił 300 milj. zł kredytu. Mogę dać dalszy kredyt, byle był — dobry klient...“

Więc takich — przeważnie dobrych klientów było w ciągu lat aż — 165. Otrzymali oni ponad półtora miliarda złotych. Więc pieniądze są! Jest ich dużo, bardzo dużo, skoro bank państwowy tak niemi rzucać może.

Pieniądże są! Chodzi tylko o to, — jak się ich używa.

I w tem — leży nasza bieda: jak się ich używa, i jakie przy ich użyciu decydują motywy...“

odznaczeniach. Pierwszy był premierem w czasie sesji, kiedy załatwiono poprawki senackie, zmieniające zasadniczo projekt sejmowy, on był również faktycznym autorem nowej ordynacji wyborczej do Sejmu. Drugi zaś był prezesem klubu senackiego BB. i prezesem senackiej komisji konstytucyjnej. Czemuż ich pominięto, a nie pominięto żadnego z trzech dotychczasowych sekretarzy partji BBWR?

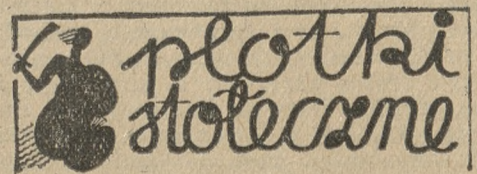
WARSZAWIANIN.

Grunwald

Pięćset dwadzieścia pięć lat temu — dnia 15 lipca 1410 — na polach Grunwaldu rycerstwo polsko-litewskie, pod wodzą Władysława Jagiełły, pokonało Zakon Krzyżacki, którym dowodził wielki mistrz Ulrich von Jungingen. Bitwa ta podcięła potęgę Zakonu Krzyżackiego i zatamowała jego podboje w Nadbałtyce i wschodzie Europy.

Zwycięstwo oręża polskiego upamiętniono przed dwudziestu pięciu laty, w dniu 15 lipca, wzniesieniem pomnika Grunwaldu w Krakowie. Pomnik ufundował Ignacy Paderewski.

Wzniesienie pomnika Grunwaldu stało się w narodzie polskim, rozdartym przez zaborców na trzy części, symbolem orientacji antyniemieckiej. Symbol ten dobrze zrozumiano. Dowiodła tego postawa większości narodu polskiego w latach wojny światowej, kiedy przywódcy odrodzenia państwa polskiego związali sprawę polską ze zwycięstwem koalicyj antyniemieckiej.

14 lipca

Dopiero w tym roku po raz pierwszy Sowiety uczciły w sposób niezwykły uroczysty rocznicę uwolnienia Kijowa od wojsk polskich. Odbyły się tam wielkie manifestacje, prasa zapowiadała, że czerwona armja wstrzyma każdy napór nieprzyjacielski na ojczyznę sowiecką, wygłoszono potok przemówień o imperjalizmie kapitalistycznym, dybiącym na komunistów. Sporządzono nawet specjalny film sowiecki o wyswobodzeniu Kijowa.

Teraz minęła świeżo rocznica uwolnienia sowieckiego Mińska i Białejrusi. Tak samo nadano jej cha-

rakter uroczysty i tak samo odbyły się manifestacje. Tylko nie było specjalnego filmu. Pojawiła się natomiast powieść Kołasa pt.: „Partyzanci“, której tło stanowi walka oddziałów partyzanckich przeciwko wojskom niemieckim i polskim podczas ich pobytu na Białejrusi.

Dlaczego władze sowieckie stały się tak wrażliwe na te rocznice właśnie w tym roku? Ostrze ataku nie jest tyle skierowane przeciwko Polsce, ile przeciwko Niemcom, które się pomawia o organizowanie krucjaty przeciwbolszewickiej.

A tymczasem komuniści opracowują film o Mickiewiczu. Życie poety. Dużo zapewne przypisać należy to wpływowi Radka, który należy do wielbicieli i entuzjastów naszego wieszczka. Ale myśmy się nie zdobyli jeszcze na film, a — oni już go kręcą...

Niespodzianie dokonano odznaczenia tych działaczy BB., którzy położyli dużo wysiłku około uchwalenia nowej konstytucji. Odznaczono niemal wszystkich. Zarówno premierów, podczas których urzędowania prowadzono w Sejmie rozprawy nad projektem konstytucji: pp. Prystora i J. Jędrzejewicza, jak parlamentarzystów: obu marszałków Świtalskiego i Raczkiewicza, prezesa komisji konstytucyjnej Sejmu p. Makowskiego, obu referentów w Sejmie i Senacie pp. Cara i Rostworowskiego, kierowników, dawnych oraz obecnych sekretarzy BBWR, pp. Sieleckiego, Dolanowskiego i Brzęk-Sieńskiego, tudzież sekretarza klubu parlamentarnego Podolskiego. Naturalnie, że odznaczenie przypało przede wszystkim prezesowi BBWR i klubu parlamentarnego i premierowi p. Ślaskowi.

Czem umotywić odznaczenie sekretarzy partji BBWR?

A co równocześnie zastanawia, to pominięcie dwu osób: prof. Leona Koźłowskiego i Józefa Targowskiego przy

PÓLWYSEP HELSKI

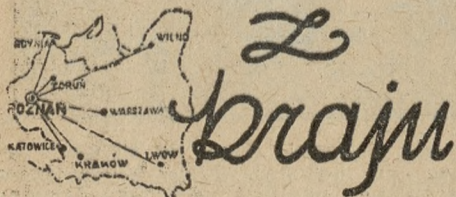
Uzdrowsko nadmorskie Hel, Jurata, Bór, Jastarnia, Kuźnica i Chalupy.

Po zmianie pierwszej tury Kuracjuszy zwolni się pewien procent lokali w pensjonatach i domach rybackich. Uprasza się gości o wczesne zamawianie pokoi przez gminne biura informacyjne istniejące w każdej miejscowości. Zamawiać można lokale z wplatą zadatku, za który bierze odpowiedzialność gmina. Ceny pokoi w lokalach pierwszorzędnych od 2,50 do 3,00 zł, w drugorzędnych i u rybaków od 1,50 do 2,00 zł dziennie od osoby, z utrzymaniem od 5 do 10 zł dziennie.

Plaże i kąpieliska zorganizowano po europejsku, nowo przeprowadzona droga umożliwia zwiedzanie półwyspu samochodami.

Zarząd Gminy.

dg 3216

WIZYTA MARYNARKI POLSKIEJ W Tallinie

Dywizjon łodzi podwodnych w składzie „Wilk”, „Ryś” i „Żbik” pod dowództwem komendanta Pławskiego opuścił w d. 14 b. m. wojenny port w Gdyni, udając się z wizytą do Tallina.

START BALONU „MOŚCICE”

Staraniem klubu balonowego w Mościcach, odbył się dzisiaj start balonu „Mościce”. Balon poszybował w stronę Karpat.

TRAGEDJA NA POSTERUNKU P. P.

W niedzielę około godz. 11 przedpołudniem w lokalu posterunku P. P. w Skale koło Ojcowca w niewyjaśnionych na razie okolicznościach posterunkowy Stefan Wywał wyształ z rewolweru pozwał życia komendanta posterunku Feliksa Stangreta, poczem sam odebrał sobie życie strzelając do siebie z tego samego rewolweru.

ŚNIEG W DOLINIE PRUTU

W ub. tygodniu, na skutek chłodnej pogody pojawił się śnieg w dolinie Prutu. Na połoninach śnieg topnieje dopiero w południe.

TRAGICZNY WYPADEK MŁODEJ DZIEWCZYNY

Niezwykłe tragiczny wypadek wydarzył się w Grodzku, któremu uległa 16-letnia Józefa Uliniewiczówna, zamieszkała w Grodźcu.

Uliniewiczówna, usiłując wskoczyć do jednego z wagoników kolejki wąskotorowej, wpadła pod wagony, przyczem koła zmiażdżyły jej lewą nogę poniżej pachwiny.

POŚWIĘCENIE PROPORCA STRONNICTWA NARODOWEGO W KATOWICACH

W niedzielę obchodziło koło katowickie Stronnictwa Narodowego uroczystość poświęcenia proporca. Po uroczystym nabożeństwie ruszył pochód członków oraz zaproszonych gości ulicami miasta na pl. Wolności, gdzie złożono wieniec o barwach narodowych na płycie Nieznanego Powstańca. Na ul. 3 Maja odbyła się defilada, odbierana przez kierownictwo Stronnictwa Narodowego na Śląsku oraz licznych gości, poczem wszyscy udali się na uroczystą akademję do Domu Związkowego przy kościele Marjackim.

KONFISKATA „PRZYSZŁOŚCI”

Postanowieniem sądu grodzkiego w Katowicach skonfiskowany został cały nakład tygodnika „Przyszłość”, organu stronnictwa Chrześcijańskiej Demokracji z dnia 14 b. m.

ARESZTOWANIE UKRAJŃKA

Z polecenia prokuratora w Stanisławowie aresztowano Aleksandra Kondruga, Ukraińca, który w 1919 r. zamordował 19 żołnierzy polskich, należących do P. O. W.

FALSZERSTWO

Proboszcz grecko-katolicki w Tułsku, fałszował księgi kościelne, wpisując 19 noworodków, ochrzczonych według obrządku rzymsko-katolickiego, jako grecko-katolików. Sprawą zajęła się prokuratura.

URZĄDZENIA SPORTOWE W POLSCE

Według ostatnich obliczeń na rok bieżący, na terenie całej Polski znajduje się obecnie 1.046 sal i hal gimnastycznych, 976 boisk do piłki nożnej, 4.415 boisk do gier sportowych, 498 boisk lekkoatletycznych z bieżnią okrężną, 203 pływalni otwartych, 14 pływalni krytych, 192 przystani wioślarskich, oraz 110 dziecięcych ogrodów jordanowskich.

FALSZYWE DOLARY

W Krakowie pojawiły się w obiegu fałszywe banknoty 100 i 500 dolarowe. Banknoty 100 dolarowe są przerobione z autentycznych banknotów 2-dolarowych, zaś 500 dolarowe z autentycznych banknotów 5-dolarowych.

Zjazd Stronnictwa Narodowego w Lesznie

W wczorajszą niedzielę odbył się w Lesznie imponujący zjazd powiatowy Stronnictwa Narodowego przy udziale 2 800 uczestników. Po przeglądzie przybyłych placówek na boisku „Sokoła” uczestnicy zjazdu wzięli udział w mszy św., odprawionej przez ks. Garyantesiewicza w miejscowym kościele parafialnym.

Po nabożeństwie zgromadzeni udali się na boisko „Sokoła”, gdzie pod gołym niebem odbyło się wielkie zebra-

nie zjazdowe. Zebranie zgałę przedstawił zasadniczych tez programowych Str. Narodowego prezes powiatowy p. Adam Misiak, niestrudzony działacz narodowy. Z kolei przemawiali: dr. Piotrowski i Alfons Kempicki — delegaci Str. Narodowego z Poznania, kpt. Czarnota-Bojarski z Pomorza, przedstawiciel redakcji „Wielkiej Polski” z Poznania, oraz mg. Jerzy Gronowski z Leszna.

Dekoracji nowych członków mie-

czami Chrobrego dokonał prezes Misiak.

W imieniu dekorowanych przemawiali: ks. proboszcz Joachimowski i mjr. Hendricks. Zebranie zakończono odśpiewaniem Pieśni Bojowej.

Zjazd, mimo że odbył się w okresie zniw, udał się doskonale, stwierdzając, iż powiat leszczyński stanął zdecydowanie pod sztandarami Str. Narodowego. Na zdjęciu fragment zebrania pod gołym niebem.

Imponująca manifestacja sokola we Wrześni

Sokolstwo okręgu gnieźnieńskiego, jednego z przodujących w naszej dzielnicy, obchodziło w niedzielę swe doroczne święto złotowe, tym razem we Wrześni, dla uświetnienia 40-lecia miejscowego gniazda. Zjechała się na tę uroczystość bardzo licznie brać „sokoła” nie tylko z całego okręgu, ale również przybyły delegacje z innych środowisk.

UROCZYSTA AKADEMJA

Nie dziwnego, że w sobotę wieczorem obszerne sala hotelu Polskiego nie mogła pomieścić tłumów, które stawiały się, aby uczestniczyć w uroczystej akademji z okazji 40-lecia. Bardzo wielu musiało pozostać w ogrodzie, który nibawem też wypełnił się.

Zagałę obchód obecny prezes gniazda, znany działacz narodowy p. Rakoczy. Zasadniczy referat w nawiazaniu do uroczystości, a poświęcony przedstawieniu idei „sokolej” miał również wybitny działacz narodowy, b. prezes gniazda - jubilat, p. Kaliszewski, który obecnie zamieszkuje w Środzie. Następnie wyczerpujące sprawozdanie z 40-letniej pracy Wrześni na niwie „sokolej” złożył sekretarz, p. Ciesielski, poczem wiceprezes okręgowy p. adw. Sych miał doskonały wykład o zadaniach i działalności Sokolstwa. Przy wręczaniu dyplomów przemówił gorąco prezes okręgowy p. adw. Perz, przyczem specjalnie — za 40-letnią ofiarną służbę w szeregach „sokolej” — otrzymali pp. dyr. Smoldibowski, Goryś i Kuczak; p. Kaliszewskiego mianowano członkiem honorowym gniazda. Ponadto dostali dyplomy pp.: Frankiewicz, Kaczmarek, Prądzyński, Siudziński, Stein i Urbański. Na zakończenie odbyło się składanie życzeń ze strony przedstawicieli bratnich organizacji (p. i. przemawiali pos. Sacha i p. Rogoziński z dzielnicy pomorskiej) oraz gniazd. Odczytano również szereg nadesłanych telegramów, przyczem specjalnie gorąco przyjęto depeşe J. E. ks. biskupa Laubitza, wiceprezeski Związku p. Żychlińskiej, kapelana dzielnicy wielkopolskiej ks. prałata Prądzyńskiego i dowództwa 69 p. p. z Gniezna. Akademję urozmaiciły doskonale urodokje miejscowego chóru „Lutnia”, oraz deklamacje.

PRÓBY ĆWICZEŃ I NABOŻEŃSTWO

W niedzielę od samego rana wrzało na stadionie miejskim, bowiem odbywały się ostatnie próby przed popołudniowymi występami pod bacznym okiem delegatów naczelnictwa dzielnicy i okręgu z wiceprezesem adw. Sychem, sekretarzem Henklem, skarbnikiem Ptschydy — na czele, Złotej nieszono 18 sztandarów, za którymi kroczyli druchny, prowadzone przez prezeskę gniazda wrzeńskiego, Jakubowską i naczelniczkę okręgową Przybyłankę. Za „sokolicami” podążał druhowie, oraz w karnych szeregach zastępy ćwiczących.

specjalna delegacja udała się z wieńcem na groby poległych, a po jej powrocie i po przyjęciu raportu przez przedstawiciela dzielnicy p. red. Herniczka — udano się pochodem na nabożeństwo, które odprawił ks. proboszcz Kaź. Klimastowski. Odpowiednie, dostosowane do uroczystości kazanie miał miejscowy ks. wikary, podkreślając walory moralne Sokolstwa.

OTWARCIE ZŁOTU

Po mszy św. udano się pochodem, wśród gęstego szpaleru serdecznie witającej „sokolew” publiczności, na rynek. Specjalnie gorąco przyjmowano przedstawicieli Sokolstwa z Ameryki z wiceprezeską Związką, znaną działaczką p. Korpantową i prezeską okręgu nowojorskiego p. Zofią Kradyną na czele.

Na rynku szeregi „sokolew” utworzyły barwny czworobok, poza którym zgrupowały się okazałe tłumy mieszkańców Wrześni, oraz przybyłych z okolicy. Pierwszy wstąpił na mównicę prezes okręgowy p. adw. Perz, witając serdecznie wszystkich, a zwłaszcza miłych gości, ku którym również w mocnych słowach zwrócił się drugi mówca, przedstawiciel dzielnicy p. red. Herniczek, podkreślając symboliczne zespolenie bohaterstwa dzieci wrzeńskich z ofiarnością Sokolstwa pod sztandarem służby narodowej i dokonując aktu otwarcia złotu. Następnie w imieniu dzielnicy wydziału „sokolej” bardzo gorąco witała rodaków zza Oceanu wiceprezeska dzielnicy p. Rozmiarówna, wskazując, jakie są zadania pracy druchen. Jako ostatnia owacyjnie witana przemawiała prezeska Korpantowa, w słowach, pełnych głębokiego patriotyzmu i ukochania sprawy „sokolej” oraz narodowej. Jej wywody znalazły żywiołowy oddźwięk wśród zgromadzonych tłumów.

WSPANIAŁY POCHÓD

Po odśpiewaniu „Roty” ruszył poprzez ulice Wrześni imponujący swymi rozmiarami, oraz sprawnością pochód. Poprzedzała go orkiestra, za którą kroczyli prezes okręgowy p. adw. Perz i naczelnik p. Namysk. Następnie szli goście z Ameryki w towarzystwie prezeski Rozmiarówny, dalej delegacji dzielnicy i okręgu z wiceprezesem adw. Sychem, sekretarzem Henklem, skarbnikiem Ptschydy — na czele, Złotej nieszono 18 sztandarów, za którymi kroczyli druchny, prowadzone przez prezeskę gniazda wrzeńskiego, Jakubowską i naczelniczkę okręgową Przybyłankę. Za „sokolicami” podążał druhowie, oraz w karnych szeregach zastępy ćwiczących.

Można śmiało powiedzieć, że cała Września wyległa na ulice i balkony, wiwatując na cześć Sokolstwa, oraz rzucając naręcz kwiatów. Był to spontaniczny odruch serca tak bardzo wymowny i tak krzepiący. Wy-

warł też na wszystkich ogromne wrażenie.

DEFILADA I ĆWICZENIA

Po obejściu całego miasta odbyła się defilada na boisku przed reprezentantami władz „sokolej” i gośćmi Wypadła ona doskonale. Obfity i smaczny obiad z kotła wszystkim smakował, co jest wależną zasługą wrzeńskich druchen z niestrudzoną ich prezeską p. Jakubowską na czele.

Po godz. 16 rozpoczęły się ćwiczenia złotowe pod kierownictwem naczelnika okręgowego Namysa i naczelniczki Przybyłanki. Wypadły one naogół dobrze, jedynie bardzo nieszczególnie spisywała się orkiestra, która zamiast pomagać, raczej chwilami utrudniała.

Złot zakończyła ochocza zabawa tańeczna na sali „Odeonu”. Organizatorzy z prezesem Rakoczym na czele mogą być dumni z rozmachu i sprawności tej wielkiej manifestacji „sokolej”, która na długo pozostanie we wdzięcznej pamięci Wrześni.

Międzynarodowy kongres wydawców dzienników i czasopism

W ub. tygodniu obradował w Zurichu, przy udziale delegatów wydawców kilkunastu państw Europy, IV-ty kongres Międzynarodowej Federacji Związków Wydawców Dzienników i Czasopism. Polski Związek Wydawców reprezentował na kongresie dyrektor związku p. Stanisław Kauczik.

Kongres powziął szereg uchwał w sprawach następujących: rewizja konwencji berneńskiej o prawie autorskim, międzynarodowe stosunki ogłoszeniowe, zagraniczna sprzedaż gazet, przewóz gazet w obrocie międzynarodowym, międzynarodowe stosunki telekomunikacyjne a prasa, oraz stosunki między radjem a prasą; w trzech ostatnich sprawach delegat polski dyr. Kauczik wygłosił referaty.

Do przydzium Federacji powołano pp. Rietmanna (Szwajcaria), Hennego (Holandia), Chauschat (Francja), Kauczika Polska i Popescu (Rumunia).

Po zakończeniu kongresu uczestnicy jego odbyli szereg wycieczek, m. in. do Lucerny i Berna, gdzie zwiedzono miejscową wielką fabrykę maszyn drukarskich. Następny kongres Federacji postanowiono zwołać na maj 1936 r. do Wiednia.

Stronnictwo Narodowe

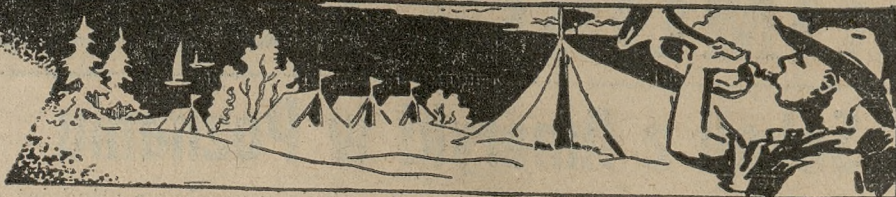
Koło Winiary

Zebranie plenarne z referatem red. Pawlickiego odbędzie się w środę, 17 lipca b. r. o 19,30 w Sokolni.

Ze względu na aktualny referat, uprasza się wszystkich członków o punktualne przybycie.

Czołem!

Zarząd.

(Telefonem od własnego korespondenta „Kurjera Poznańskiego”)

Spała, 15 lipca.

Tysięczne rzesze publiczności, korzystając z zaproszenia harcerstwa na zlot do Spały. Apel harcerstwa znalazł oddźwięk.

O godz. 4-tej rano nieukoronowane głowy ziewnęły, przeciągnęły się, poczem udały się na dworzec warszawski, gdzie 11 lśniących pulmanów rozpoczęło odwożenie gości do Spały. Lokomotywa sapała miarowo... Spała! Spała!

Na dworcu ruch panował odświętny. Każdy wagon oznaczony był literami

udał się Pan Prezydent na otwarcie bardzo ciekawej wystawy harcerskiej. Tymczasem drużyny harcerskie poczęły się przygotowywać do defilady. Znow zrywa się deszcz, nie tak silnie, ale leje rześście.

Znosi się na dobre aż do późnej nocy. Za chwilę nadlatują z Warszawy szybowce harcerskie, holowane przez samoloty. Miały się popisować akrobacją, niepogoda zmusza je jednak do przelotu jedynie nad morzem głów. Wraca Pan Prezydent, witany głośnie mi okrzykami. Ku niebu frunie tysię-

kończyła się defilada. Przemaszerowało przed nami 3000 młodzieży z obczyzny, 2000 skautów zagranicznych, 2000 skauetek zagranicznych, 8000 harcerów z kraju i 15.000 harcerzy polskich. Imponująca liczba 30.000 głów. Ponieważ deszcz nie przestał lać, resztę uroczystości i ceremonij programowych odłożono do poniedziałku. Jedynie w obozach ożywiło się życie, harcerze ruszyli w poszczególne strony. Poznański obóz zajmuje jedno z czołowych miejsc. Zbliża się wieczór, a deszcz siąpił i siąpił. Trzeba było wracać. W drodze na dworzec dolatywał jeszcze odgłos trąbki z obozu, zwłajającej harcerzy do modlitwy.

Zmęczeni, zmoczeni i zabłoceni zajmujemy miejsca w wagonach. Każdy pociąg żegna orkiestra harcerska i szczególnie drużyny, które wołają: „Zapraszamy za tydzień, będzie pogoda!” Wracają droga leśną, do swego miasta pod namiotami. Eljot.

Wyścig automobilowy przez Afrykę

W 1936 roku odbędzie się pierwszy wyścig automobilowy przez Afrykę w kierunku z północy na południe. Auto startuje nad brzegiem morza Śródziemnego, a meta znajdzie się w Johannesburgu. Udział w wyścigu brać mogą auta wszystkich firm i krajów, z wyjątkiem motocykli. Obsada aut biorących udział w wyścigu może się składać tylko z dwóch osób. Trasa wyścigu prowadzi częściowo przez szosy asfaltowe, częściowo zaś poprzez piaszczyste pustynie i dżunglę leśną.

Rekordowa organizacja lotnictwa pocztowego we Francji

Francuski minister poczty stworzył w czwartek cztery pierwsze linie lotnicze dla przewożenia poczty, które w przyszłości umożliwią przyspieszenie komunikacji pocztowej wewnątrz kraju. W ten sposób przesyłki pocztowe przestane będą w 50 minutach do Le Havre, w 55 minutach do Lille, w jednej godzinie i 45 minutach do Strasburga, i w dwóch godzinach i 30 minutach do Bordeaux. W porcie lotniczym pocztę odbierze motocyklista, który ją natychmiast doręczy adresatom. W ten sposób będzie możliwym uzyskać odpowiedź na każdy list w przeciągu 24 godzin, a nawet i wcześniej. W i P

Silna LOPP. przy masowym udziale kobiet, to gwarancja bezpieczeństwa. Zapisy do Kół Kobięcych LOPP. przyjmują Ośrodek Propagandy LOPP. przy ul. 27 Grudnia 19 i Biuro Okręgu Wojewódzkiego LOPP. przy ul. Fredry nr. 3, m. 4, I piętro.

Sokolice amerykańskie w Warszawie

W Warszawie bawi wycieczka sokolice polskich z Ameryki, która w ub. sobotę złożyła piękny wieniec na Grobie Nieznanego Żołnierza. Fot. PAT.

Przeciw obstrukcji, hemoroidom zaburzeniom w żołądku i kiszkiach zastoinie w wątrobie i śledzionie, bólowi krzyża zaleca się picie naturalnej wody gorzkiej Franciszka Józefa kilka razy dziennie. Zalecana przez lekarzy.
Tg 1343

Opieka nad reemigrantami w Zbąszyniu

W Zbąszyniu od 5 lat istnieje oddział poznańskiej „Opieki polskiej nad rodakami na obczyźnie”. Oddział ten spełnia w ścisłej współpracy z centralą w Poznaniu swe niezmiernie ważne zadanie i opiekuje się serdecznie naszymi braćmi-tułaczami, wracającymi obecnie masowo z Francji do Polski.

Na czele oddziału stoi jako prezes ks. dziekan Płotka, który z wielkim poświęceniem opiekuje się reemigrantami, stara się o sprawną organizację przyjęć na dworcu i zwykle osobiście wita transporty, których jest coraz więcej. W ciągu tygodnia przejeżdżają przez Zbąszyn, przynajmniej trzy pociągi, wiozące reemigrantów, lecz były też wypadki, iż jednego dnia przejechało ich 1200 osób. Wówczas cały dworzec zbąszynski zamienia się na wielkie obozowisko pożałowania godnej tragedji ludu polskiego.

Duch wśród wracających panuje nienajgorszy. Naogół cieszą się, że wracają w strony ojczyste, uważając, że lepszy chleb choćby suchy w kraju, aniżeli okraszony wśród obcych. Często słychać narzekania na złe traktowanie ze strony Francuzów.

Podczas postoju pociągów, co trwa po kilka godzin, załatwia się formalności paszportowe i bagażowe, wychodzącami opiekuje się sekcja opiekuńcza pań. Panie dyżurne z opiekunką dworcową p. Rubachówną na czele wydają potrzebującym bezpłatne bony żywnościowe na kawę, herbatę, mleko i bułki a nawet obiady. Dzieci otrzymują poza mlekiem zwykle cukierki. Inni dostają znów bony ulgowe, na które mogą w bufecie dworcowym otrzymać potrawy i napoje po cenie 30% niższej, aniżeli normalna. Bony ulgowe są przyjmowane w restauracjach dworcowych w Zbąszyniu i Poznaniu. Ulgi te osiągnięto dzięki obywatelskiemu stanowisku, jakie w tej sprawie zajął właściciel bufetu dworcowego p. Nowicki, który „Opiece” jak może idzie na rękę. Zwykle też otrzymują wszyscy bezpłatnie na dalszą drogę, porcję gorącej herbaty, którą rozdziela się po wagonach.

Poza tem pamięta się i o strawie duchowej dla emigrantów, którym się wręcza rozmaite wisemka, gazety i broszury. Pomocy sanitarnej udziela Czerwony Krzyż. Z inicjatywy „Opieki” postarano się, że przy większych transportach jest stale lekarz kolejowy.

Jako dodatni objaw podkreślić należy, że przy wykonaniu tej ważnej pracy społecznej zgodnie współpracują wszelkie władze: kościelne, kolejowe, celne, policyjne oraz czynniki społeczne. To też miejscowy oddział cieszy się ogólnym uznaniem i poparciem.

Fundusze na akcję dożywiania emigrantów czerpie oddział ze składek członkowskich, a przede wszystkim z centrali poznańskiej.

Ks. Humpolu mówi do tysięcy harcerzy. Po lewej las sztandarów: to reprezentacyjna drużyna węgierska. PAT

Mnie się dostał wagon z literą „d”. Byli tacy, którzy to wykorzystali i robili niemądre uwagi. A przecież to proste, litera „d”, to dziennikarze, prawda? Jazda trwała dwie godziny. Dworzec w Tomaszowie Mazowieckim był odświętnie ubrany sztandarami i chorągwiemi, wskazywał, że do Spały niedaleko. Rzeczywiście! Cała trasa od dworca do stadionu pełna harcerzy-informatorów, tudzież samochodów, wozów z lodami...

O godz. 10 rozpoczęła się część oficjalna. Trybuna wypełniona publicznością i przedstawicielami władz oraz czołom harcerstwa, przystrojone sztandarami, i różnymi urządzeniami sygnalizacyjnymi oraz ornamentacjami, przedstawiały cudny widok. Bajkowa gra barw. Po lewej stoją oddziały żeńskie, po prawej męskie. To rewja młodego pokolenia. Zaciekawienie skupia się na niebie, zasłanem ciężkimi, ołowianymi chmurami. Słychać pytania: będzie, czy nie? Mowa oczywiście o deszczu!

Tymczasem rozważania przerywa dźwięk fanfar. To harcerze witają Prezydenta Rzeczypospolitej, tłum podnosi się, orkiestra gra hymn narodowy. Przy głównym maszcie Prezydent odbiera raport. Krótkie przemówienie wygłosił przewodniczący komitetu organizacyjnego min. Kościalkowski, poczem Prezydent ogłasza otwarcie zjazdu. Na maszcie łożoce sztandar.

Rozpoczyna się msza św. Podczas czytania Ewangelji zerwała się rześista ulewa. Rozwarły się nieba i bluznęły deszczem. Leje potężnie. Nad kapłanem, celebrującym mszę, harcerze trzymają parasol. Parasole chronią również Pana Prezydenta i jego małżonkę. Harcerze przynoszą płaszcz i parasole przedstawicielom rządu i władzy.

Deszcz ustał z chwilą, kiedy na kazalnicy wstąpił ks. Humpola, który wygłosił podniosłe kazanie. A potem mogliśmy usłyszeć Ojczyznę; kapłan intonuje „Boże coś Polskę”. Z tysięcy piersi rozlega się potężna pieśń. Odbija się niebosiężnym głosem o korony drzew. Porywający moment. O godz. 11,30

ce czapek harcerskich, wnosząc okrzyk „Niech żyje!” Wreszcie Prezydent zasiada w łoży, odzywa się trąbka i zaczyna się defilada.

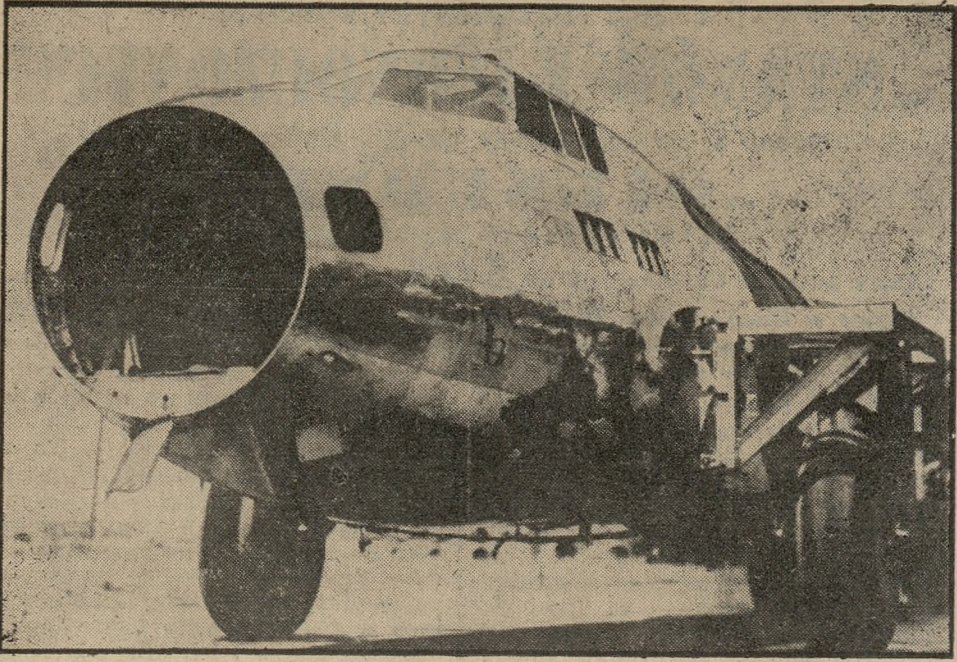
Wśród frenetycznych oklasków trybuna i publiczności przesuwają się w karnym i skoordynowanym szyku kolumny harcerzy. Harcerze z Niemiec, Austrii, Węgier, Czechosłowacji, Kanady, Lotwy, Rumunii, Ameryki. Postępują harcerki. Jedne idą z gołymi rękoma, drugie niosą różne insygnia i przyrządki. Były to harcerki-saperki i łączności.

Bardzo serdecznie witano delegację skautów zagranicznych. Godzinę blisko trwał przemarsz, poczem wrócili harcerze. Sliczna i dziarska postawa, słowem długa falanga opalonych zdrowych twarzy, symbole tężyzny młodego pokolenia.

Zpśród delegacji zagranicznych wyróżnili się Rumuni swoim szykiem i własną orkiestrą. Wszystkich podbili też reprezentanci drużyny węgierskiej w liczbie 500 skautów. Maszerowali wspaniale, niosąc na przedzie las sztandarów narodowo-węgierskich. Wybrane chłopaki pięknie umundurowani i też z własną orkiestrą, która grała marsza Rakocy'ego, a prowadził ich wódz węgierskiego skautingu, hr. Teleki.

Polskich skautów zagranicznych przyjęto entuzjastycznie, szczególnie tych, którzy przybyli z niemieckiego Śląska, którzy maszerowali, wołając rytmicznie: „Trzymamy się, nie damy się. Kto? kto? kto? My, my, my!” A potem przyszła kolej na harcerzy z kraju. Wyglądali też wspaniale, ale bez posadzenia mnie o patriotyzm lokalny przyznać muszę, że najlepiej wypadły drużyny ziem zachodnich, z Poznania, Pomorza i Śląska. Sporo wesołości wniosła też pomysłowość zuchów, którzy wybudowali z drzewa prymitywne kwadrygi i na których przeciągnęli przed trybunami. Szczęściu ciągnęło, jeden zaś, ubrany w biały płaszcz z batogiem w ręku, poganiał „zaprzęgiem”.

Było dobrze po drugiej, kiedy za-

Częściowe ujawnienie tajemnicy olbrzyma bombowego St. Zjednoczonych A. P.
 Poraz pierwszy pozwolono na dokonanie niektórych zdjęć olbrzyma bombowego, budującego się w najściślejszej tajemnicy od 7 miesięcy w warsztatach lotniczych Boeinga w Seattle. Wojenny ten samolot jest podobno największy, najsilniejszy i posiadać będzie największą chyżość. Jest on 4-motorowy, obliczony na rozwinięcie szybkości 275 mil na godzinę, unosząc jednocześnie 15 bomb 20-centnarowych. Zdjęcie nasze przedstawia sam kadłub tego nowoczesnego olbrzyma napowietrznego.

Gdy wrogie samoloty napadną nasz kraj, kobieta będzie musiała bronić swą rodzinę. Czy jesteście przygotowane do obrony? Zapisujcie się do LOPP. Zapisy do Kół Kobięcych LOPP.

przyjmuje Ośrodek Propagandy LOPP, przy ul. 27 Grudnia 19 i Biuro Okręgu Wojewódzkiego LOPP, przy ul. Fredry nr. 3, m. 4, I piętro.

Miasto, w którym słońce nie zachodzi

Sklepya ryzykują o sobie z dumą powiedzieć podobnie, jak król hiszpański Karol V, który rządził krajami na obu półkulach: w państwach moich słońce nie zachodzi. Dajmy na to, że pan o północy wyszedł z kina i nie jest jeszcze zbyt senny. Jeżeli pan chce lekturę, to znajdzie ją pan na wszystkich narożnikach w jasno oświetlonych kioskach, gdzie wyłożone są czasopisma i magazyny z całego świata. O ile pan chce czytać coś poważniejszego, to opodal jasno oświetlona księgarnia zaprasza do wstępu. Otrzyma pan tam w przeciągu 5 minut każdą książkę, której pan zażąda.

Lecz może pan znajduje się w towarzystwie kapryśnej damy, której o północy zachciewa się nowej sukni jedwabnej. Bardzo proszę. Na bulwarze Strasburskim szeregu wykwintnych sklepów zaspokoją najwybredniejsze wymagania. Gdyby ktoś w nocy chciał kupić rower, znajdzie bogaty wybór w foyer kinoteatru przy bulwarze Clichy. Płaci się raty po cenach fabrycznych, bez wszelkiej podwyżki. Papierosy nabywać można przez całą noc w wszystkich kioskach. Nawet listy dyktować można za opłatą dwóch franków uprzejmej pannie w kawiarni. Jeżeli list ten wrzuci pan przed godziną drugą do jednej z skrzynek pocztowych, które w Paryżu figlarnie umieszczone są w kandelabrach lamp gazowych, to doręczony on będzie adresatowi już o 7 rano (zupełnie jak u nas. — przyp. red.). Jeżeli pan chce dłużej sobie pospać to dla zyskania na czasie wstąpi pan o drugiej w nocy do fryzjera i każe się tam ogolić.

Wogóle trzeba w Paryżu wiedzieć, jak się najpraktyczniej i najtaniej urządzić.

Gdy prawdziwy Paryżanin chce kupić czekolady, nie pójdzie on do drogiego sklepu z cukierkami, lecz do swego sklepu z farbami, gdzie także naprawią mu żelazko do prasowania. Jeżeli pan lubi kotlety wieprzowe, to nie idź pan, broń Boże, do rzeźnika, bo tam ich pan nie dostanie. Nabyć je można tylko u osób, które mają koncesję na ubój świń. Jeżeli pan zamierza iść do teatru, to niech pan nie nabywa biletów w przedkuptnie, gdyż kasy te mogą pobierać opłatę aż do 50% powyżej normalnej ceny biletów. Najlepiej w tych wypadkach udać się do swego fryzjera, który panu sprzeda bilet po cenie niżkowej. Z fryzjerem powinien pan wogóle utrzymywać dobre stosunki, ponieważ przyjmuje on zakłady pańskie w towarzystwo.

Jeżeli żona pańska potrzebuje ołówka do ust, nie kupuj go pan, lecz weź u swego krawca, u swego szewca lub w sklepie kolonialnym kajet z bombami. Skoro pan u nich poczyna zakupy do wysokości pewnej sumy, otrzyma pan asygnatę premijową, którą pan może zrealizować w pierwszym lepszym sklepie.

Jeżeli pan miał wypadek, nie warto iść do lekarza. Każdy aptekarz jest w swoim rodzaju lekarzem, który da panu odpowiednie lekarstwa, nie licząc nic za konsultację. Gdy pan chce wyjechać na wakacje, postaraj się pan o zniżkę, którą pan zapewne uzyska, gdyż większość kolei francuskich jest w prywatnym rękach. Jeżeli pan ma żonę i dwoje dzieci, to drugie dziecko jedzie bezpłatnie.

Pomysłowy Paryżanin wszędzie i zawsze umie urządzić się praktycznie i tanio.
 WiP.

Podróże możnych i ubogich tego świata

Jak jeździła cesarzowa chińska i inni panujący — Klub „podróżujących na gapę“

Sposób podróżowania głów koronowanych jest oczywiście rozmaity i zależy od ich upodobań, od troski o popularność, od mentalności danego narodu i innych warunków. Naprzykład przedostatni

cesarz austriacki Franciszek Józef,

który, nawiasem mówiąc, do końca życia nie uznał samochodu, podróżował pociągami, odpowiadającym wprawdzie wszelkim wymaganiom techniki, ale raczej skromnym. Natomiast

Wilhelm II miał pociąg o wiele wspanialszy,

gdyż, jak wiadomo, lubił wystawność. Mało wymagająca jest angielska para królewska. Samochód dworski przywozi króla Jerzego i jego małżonkę na stację, gdzie oczekuje ich nie cały pociąg dworski, ale wagon salonowy przyczepiony do jednego z kursujących normalnie pociągów. Równie skromni są królowie Szwecji i Danji.

Zupełnie inaczej odbywał podróże car rosyjski.

Pociąg dworski składał się wprawdzie z kilku wagonów wygodnie urządzonej, ale za nim i przed nim jechało kilka innych pociągów, mających zapewnić bezpieczeństwo i dostarczyć wszystkiego, czegoby monarcha żądał.

Szach perski zamówił niedawno w Szwecji pociąg, odznaczający się

niewidzianym dotąd przepychem.

Każdy wagon jest opancerzony i zaopatrzonej w mechanizm, zapomocą którego w ciągu 15 sekund można hermetycznie zamknąć drzwi i okna. Wszystkie części metalowe są pozłacane albo posrebrzone, a klamki zrobione z masywnego srebra. Wagony zewnątrz malowane w pasy popielate i brązowe, a wewnątrz wykładane kosztownym drzewem i obite ciężkim adamaszkiem, przerabianym srebrem.

Pociąg szacha kosztował majątek nawet według wschodnich pojęć.

Szach oczekiwał niecierpliwie na jego przyjazd na granicy swego państwa i kazał się odwieźć do stolicy szwedzkim inżynierom i konduktorom oraz sprowadzonym specjalnie hiszpańskim urzędnikom kolejowym, których niewiadomo dlaczego uważa za najlepszych rzeczoznawców.

Po zbudowaniu kolei Pekin — Mukden nie mniej

wspaniałą pociąg sprawiła sobie ostatnia cesarzowa chińska Tsu-Szi,

gdy zaś nadszedł z Europy, kazała szesnastu eunuuchom zanieść się na dworzec w złotej lektyce. W następnych ośmiu lektykach przyniesiono towarzyszące władczyni damy dworu Ruch na całej linii na czas podróży cesarzowej wstrzymano, a

drogę, którą miała przebyć, wysypało złotym piaskiem.

Długo namyślano się nad tem, czy lokomotywa może świecić, a technicy drżeli o swoje głowy. Zanim cesarzowa wsiadła do pociągu, mistrz ceremonji zameldował jej, iż wszystko jest w porządku. Srogi ten człowiek chciał koniecznie zastąpić maszyny i palaczy przy lokomotywie eunuuchami i głuchy był na perswazje inżynierów. Dopiero cesarzowa rozstrzygnęła

spór, rozkazując całej obsłudze przebrać się w stroje mandarynow.

Na rozkaz mistrza ceremonji wszyscy towarzyszący cesarzowej

musieli przez cały czas jazdy klęczeć lub stać w postawie pochylonej,

że zaś podróż trwała trzy dni. Byli oni już na drugi dzień zupełnie wyczerpani. Wówczas Tsu-Szi zezwoliła im laskawie położyć się, ale tylko na podłodze, gdyż, spoczywając na ławkach, mogliby się znaleźć na tej samej wysokości, a nawet może wyżej, niż ich władczyni. Mimo, iż pociąg urządzony był z największym komfortem i że znajdowała się w nim obficie zaopatrzona salkarna oraz kilkunastu kucharzy, cesarzowa oświadczyła po powrocie, że w dalszym ciągu będzie używała wyłącznie lektyki, natomiast podwładnym swoim zezwała na podróżowanie koleją.

W Marsylii wykryła niedawno policja

klub „podróżujących na gapę“.

Założyciele klubu postawili sobie za zadanie udzielać i w słowach i w czynie rady i pomocy tym członkom klubu, którzy pragną podróżować bez biletu na kolejach i na okrętach. W tym celu klub utrzymuje jako instruktorów doświadczonych trampów i włóczęgów zawodowych, którzy za pewną opłatą

udzielają porad i wskazówek, jak należy się urządzać, aby się dostać bez biletu do pociągu

na pokład okrętu, jak podróżować, jak się wykręcić, jeśli kontroler przyłapie na gorącym uczynku. Do klubu należało i z „działalności“ jego korzystało, jak się okazało w toku śledztwa, sporo ludzi zamożnych, którzy uprawianie podróży „na gapę“ uważali jako ekscentryczną i podniecającą rozrywkę. Pomimo wykrycia klubu i zdemaskowania jego właściwej działalności, policja przypuszcza, iż funkcjonuje on nadal jako klub tajny.

Jak bardzo rozpowszechniona jest plaga podróży na gapę, wiedzą o tem najlepiej kompanie okrętowe, które oceniają przeciętnie roczną liczbę „zajaków“ podróżujących

na okrętach transatlantyckich z Europy do Ameryki

na kilka tysięcy. Większa część tych pasażerów rekrutuje się z pośród ubogich ludzi, którzy z musu uciekają się do tej niezbyt bezpiecznej metody podróżowania. Ale w tej liczbie znajdują się także i ludzie zamożni, którzy decydują się na ryzyko podróży na gapę tylko

z chęci przeżycia przygód niezwykłych.

Jeszcze większą cyfrę wykazuje ta kategoria podróżnych w Indiach, gdzie sięga ona podobno setek tysięcy rocznie, co wyrządza towarzystwom kolejowym ogromne szkody i straty. Niebrak też waginów, jeżdżących bez biletów w Rosji Sowieckiej, gdzie na liniach drugorzędnych stanowią oni prawdziwą plagę, z którą nie mogą się uporać władze kolejowe, ani policja.

U źródeł tajemnicy życia

Do Berlina dotarły w tych dniach pierwsze wiadomości o pracy, podjętej przez niemiecką ekspedycję naukową w głąb Afganistanu w poszukiwaniu próżni deli zboża. Mianowicie centralne władze w Kabul udzieliły ekspedycji niemieckiej zezwolenia na podróż do prowincji Murystanu, zwanej również Kafiristan. Używanie tego zezwolenia nie było łatwe i wymagało zarówno interwencji przedstawicielstw niemieckich w Indiach i w Afganistanie, jak i protekcji. Po obu stronach bowiem górskiego grzbieta Hindukusz mówi się wiele o „świetlanej krainie“, o cudownych, tylko w bajce ogładanych dolinach, leżących na wschodnim stoku Hindukusza, gdzie noga białego człowieka rzadko tylko dotykała urodzajnej gleby. Ze strony ekspedycji niemieckiej złożone zostało na piśmie oświadczenie, że ekspedycja ma cele wyłącznie naukowe, botaniczne, że bada jedynie pochodzenie zboża.

Nawiasem dodać należy, że ekspedycja doszła już w swych badaniach do tych odległych czasów, gdy handel zbożem bardzo jeszcze wówczas rzadkim, był tem, czem dziś jest handel złotem i srebrem i gdy kupcy fenicyjcy, zapuszczając się w dalekie kraje, nietylko drogami morskimi, ale i lądowymi, zdołali wydrzeć pierwotnym ludom z głębi Azji tajemnicę uprawy zboża.

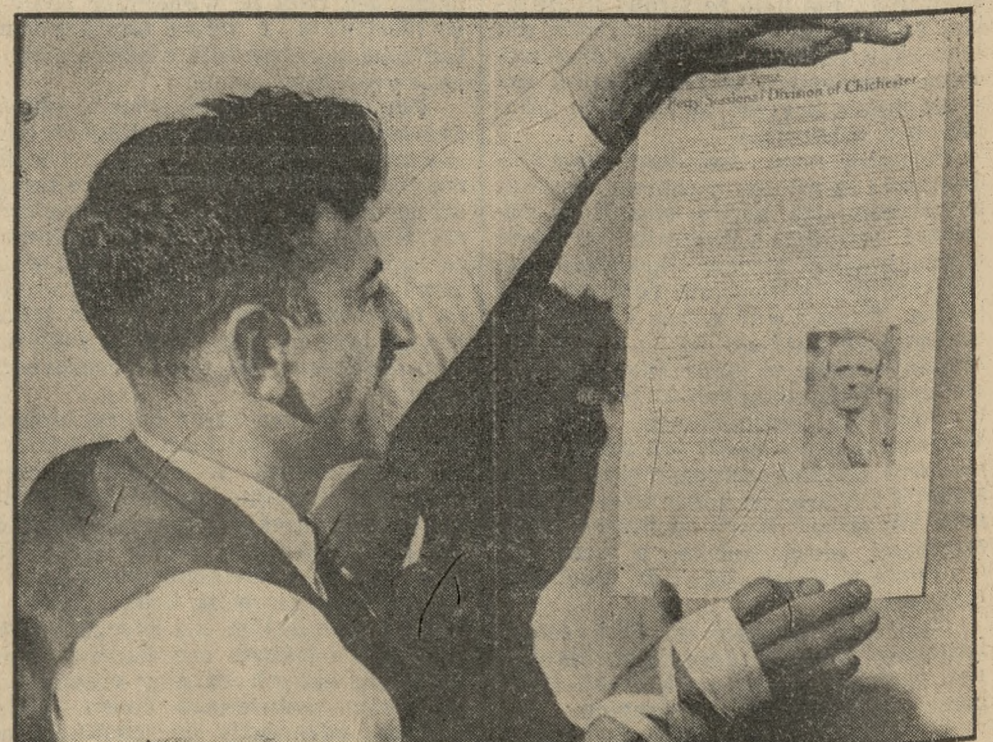
Murystan, oznacza w języku Afganów „kraj światła“. Tam to udaje się obecnie ekspedycja. W dawnych czasach jednak kraj ten zwano Kafirystan, czyli „krajem niewiernych“. Słowem arabskim „kafir“ zwali panujący mahometanie tych dzwinych mieszkańców owych dolin, którzy czcili swych własnych bogów. Ludność Murystanu rozpada się na 8 plemion, ściśle jednak z sobą spokrewnionych. Koligacje wynikły z tej naturalnej przyczyny, że dla uniknięcia zdegenerowania rasy, rada naczelników plemion wysłała w odległych już czasach zakaz brania żon z

tego samego plemienia. Skutek był ten, że młodzieńcy, w razie odmowy, rabowali swoje żony z innego plemienia. Wywiązały się z tego procederu nierzadko krwawe walki, które jednak umiano utrzymać w ramach pewnej rycerskości. Ten stan rzeczy stworzył z czasem pogniatwane nic ścisłego pokrewieństwa i nie uchronił nielicznego stosunkowo rasy od pewnego zdegenerowania, co wpływa obecnie na jej powolne wymieranie.

Niemniej ciekawy — jak donosi ekspedycja niemiecka — jest podział na kasty w łonie tej przedziwnej rasy. Do kast najwyższych należą czarno odziani i biało odziani patrycjusze. Na niżej stoi kasta niewolników, niemieszkańców, reprezentujących prawdopodobnie pierwotnych mieszkańców tej krainy. Jasnowłosi i niebieskooccy przybyli z północy stanowili z całą pewnością rasę silniejszą, która o władzę Kafirystanem. Kiedy i jaką drogą odbył się ten pochod z północy na południe, stanowi dziś jeszcze zagadkę.

W wąskich dolinach Kafirystanu kwitnie uprawa pszenicy, jęczmienia i kukurydzy. W jaki sposób uprawa tych zbóż dotarła do tej krainy? Ekspedycja niemiecka skłania się do przypuszczenia, że tu leży właśnie praojczyzna zboża, w którym — według miejscowych podań — zamknięta jest tajemnica życia. Ale Kafirystan posiada nietylko tę jedną tajemnicę. Podobno bystre potoki górskie niosą również złoty piasek i kto wie, czy nie dlatego właśnie kraj ten nazwano z biegiem wieków Murystanem, „krajem światła“.
 L. H.

Wymierają „ludzie leśni“. Rząd Unji Południowo-Afrykańskiej postanowił założyć w parku narodowym Kalahari rezerwat dla buszmenów, których rasa znajduje się na wymarcie. Buszmeni wypierani są coraz bardziej z ich dawnych leśnowisk przez plemiona Hotentotów.

Publiczne napiętnowanie „nie poprawnego opilca nr. 1“

W Selsey-Bili w hrabstwie Sussex (Anglia pld. wsch.) policja rozplakatowała we wszystkich lokalach publicznych zakaz sprzedaży alkoholu najniepoprawniejszemu alkoholikowi. Na dekrete policyjnym umieszczono fotografię delikwenta. Jest to pierwszy wypadek, kiedy policja angielska zrobiła użytek z istniejącej ustawy.

SPRZECZKA

— Co mi tam pieciesz duby — mówił Piotr do Jana —
 Na dobre tysiąc stawek jest jedna wygrana.
 Portki przegrasz, zostaną ci długi i smutki. —
 To rzekłszy wlaź do knajpy i opit się wódką.
 A Jan, kupiwszy losy, czekał najspokojniej,
 I cierpliwość została nagrodzona hojnie,
 Bo przy pierwszym ciągnięciu, ani mniej, ani więcej,
 Na numer pana Jana padło sto tysięcy!
 Tu dopiero Piotr poczył drapać się w łysinę
 I łbem trykać o szafę, zajęta za długą,
 Zaś Jan znów kupił losy i tak się zawiązał,
 Że w następnym ciągnięciu wygrał po raz drugi!

Zawody pocztowego P. W.

W sobotę i niedzielę odbyły się na strzelnicy Bractwa Kurkowego w Szelagu II zawody strzelectwo-lucznicze o mistrzostwo Okręgu VII „Pocztowego Przysp. Wojsk.”. Nosily charakter eliminacji do ogólnopolskich zawodów strzelectwo-luczniczych „P. P. W.”. Do zawodów stanęły zespoły z wszystkich miast województwa w sile 175 zawodników.

Poszczególne konkurencje przyniosły następujące wyniki: Panie: Bz. kraj 6 (broń długa bocznego zapłonu kal. 22, z poz. leżącej na 50 m) 1. Ogórkiewiczówna (Poznań) 189 pkt. (na 200 moźl.), 2. Milanowska (P.) 184 pkt., 3. Mańczakowa (P.) 178 pkt., 4. Kalacińska (P.) 178 pkt., 5. Cellerówna (P.) 175 pkt. Bz. kraj 12 (broń dł. boczn. zapł. kal. 22, 50 m. leżąc: 1. Ogórkiewiczówna (P.) 170 pkt. na 200 moźl., 2. Cellerówna (P.) 160 pkt., 3. Kalacińska (P.) 151 pkt., 4. Milanowska (P.) 151 pkt. Bz. kraj 56 (broń dł. boczn. zapł. kal. 22 — 5 strzałów trafnych: 1. Milanowska, 2. Ogórkiewiczówna, 3. Kalacińska, 4. Gąsior-kiewiczowa, 5. Jankowska, wszystkie po 5 pkt.

Panowie: konkurencja Bz. kraj 6 zespołowo po 5 zawodników (broń długa z 50 m. leżąc, kal. 22: 1. PPW-Pleszew 923 pkt. na 1000 moźl., 2. Poznań III 918 pkt., 3. Września 905 pkt., 4. Poznań I 896 pkt., 5. Poznań-oddział żeński 896 pkt., 6. Mied-

zychód 894 pkt., 7. Poznań I 889 pkt., 8. Czarnków 886 pkt., 9. Poznań III 884 pkt., 10. Krotoszyn 884 pkt. Startowało 27 zespołów.

Bz. kraj 6 indywidualnie: 1. Moder (Leszno) 181 pkt. na 200 moźl., 2. Soltysik (Zbąszyń 2) 190 pkt., 3. Subera (Poznań 3) 188 pkt., 4. Młynarz (Pleszew) 188 pkt., 5. Sędlak (Września) 189 pkt., 6. Reguła (Poznań 3) 187 pkt. Startowało 138 zawodników.

Bz. kraj 12 zespołowo po 3 zawodników (br. dł. kal. 22, 50 m. leżąc, kłęcząc i stojąc): 1. PPW-Zbąszyń 594 pkt. na 600 moźliwych, 2. Miedzychód n. W. 575 pkt., 3. Pleszew 562 pkt., 4. Poznań I 521 pkt., 5. Poznań III 505 pkt., 6. Krotoszyn 504 pkt., 7. Chodzież 503 pkt., 8. Rawicz 500 pkt. Startowały 32 zespoły.

W konkurencji Bz. kraj indywidualnej (5 strzałów trafnych broń długa kal. 22) startowało 139 zawodników, przy czym 102 uzyskało po 5 pkt. (na 5 możliwych).

Konkurencja Pw. 2 zespół po 3 zawodników (pistolet typu wojsk. kal. 7,65, z woln. ręki na 20 m): 1. Poznań III 122 p., 2) Zbąszyń II 120 p., 3. Poznań I 86 p., 4) Czarnków 83 p. Startowało 10 zespołów. Indywidualnie: 1) Cieloch (Poznań III) 65 p., 2) Soltysik (Zbąszyń II) 46 p., 3) Misiewicz (Zbąszyń II) 42 p., 4) Tyliński (Poznań I) 39 p., 5) Lewandowski (Poznań

39 p., 6) Karge (Czarnków) 39 p. Startowało 34 zawodników.

Konkurencja Pd 3 po 39 zawodników (pistolet dow. boczn. zapłonu) 50 m z wolnej ręki, stojąc: 1) PPW-Poznań I (Borowski, Tyliński, Derek) 435 p. na 600 moźl., 2) Zbąszyń II (Solysiak, Mucha, Misiewicz) 325 p., 3) Poznań I 257 p., 4) Poznań III 195 p., 5) Krotoszyn 170 p. Konkurencja Pd. Sylw. 3 (pistolet dow. boczn. zapłonu (25 m stojąc z woln. ręki) indywidualnie: 1) Soltysik (Zbąszyń) 47 p. na 50 moźl., 2) Wargos (Zbąszyń) 46 p., 3) Bujakiewicz (Krotoszyn) 46 p., 4) Grzela-chowski (Miedzychód) 44 p., 5) Czajkowski (Krotoszyn) 44 p., 6) Wielicki (Znin) 43 p. Startowało 52 zawodników.

Konkurencja Pd. Sylw. 3 (poza konkursem) o odznakę I kl. i wyborową: 1) Hoffmann (Poznań) 48 p. na 50 moźl., 2) Bury (Pozn. III) 45 p., 3) Piwecki (Pozn. I) 42 p.

Bz. kraj 12 (broń dł. kal. 22—50 mtr. leżąc, kłęcząc, stojąc (poza konkursem): 1) Hoffmann (Pozn.) 221 p. na 300 moźl., 2) Szczepaniak (Pozn.) 212 p., 3) Bury (Poznań) 202 p.

W zawodach luczniczych startowało 15 pań (odl. 50 m): 1) Piechowska (Poznań) 195 p. na 200 moźl., 2) Gremblewska (Pz.) 121 p., 3) Desecka 120 p.

Organizacja zawodów, która spoczywała w rękach pp. nacz. Warchałowskiego, Piechockiego, Zarębskiego i Niedzielskiego, była bardzo sprawna. W skład komisji kwalifikacyjnej wchodził pp.: inż. Benirski, kpt. Bogdański, Kasperczyk i Kapalczyński M.

Po zawodach nastąpiło wręczenie zwycięzcom okazałych nagród, którego dokonał po stosownym przemówieniu p. nacz. Warchałowski. (al.)

Do walki z hałasem.

Każdy nowoczesny zarządmiejski walczy z hałasem ulicznym i z jego zgubnymi skutkami. Każdy powinien przeprowadzić tę zasadę higieny u siebie samego, w swojej rodzinie i otoczeniu.

WYPUKŁE OBCASY GUMOWE
 Nerwy Wasze wypoczną!
 Żądajcie wyraźnie marki BERSON,
 odrzucając naśladowictwa!

Fertnera wprowadza widza w tak wesoły nastrój, że brawa i bezustanne salwy śmiechu rozlegają się od początku do końca przedstawienia.

Z ostatnim występem Fertnera w poniedziałek 15 bm przerywa zespół Teatru Nowego swą pracę na przeciąg miesiąca, udając się na zastęzione wakacje, w czasie których teatr będzie odrestaurowany, aby na nowy sezon utworzyć swe podwoje.

TEATRY

Teatr Letni w Zoologu

Dziś i dni następane, o godz. 8.30, przedstawienie przeabawnej rewii pt. Wesoły Zoolog, którą na wczorajszej premierze licznie zgromadzona publiczność przyjęła wprost entuzjastycznie. Rzesiste brawa i huragany śmiechu świadczyły, że program przypadł publiczności do gustu, a zwłaszcza takie numery jak Na Hawai, Honoratka, Poznań—Lwów, Mokry gość i Weekend w Zoologu. Cały zespół z Haliną Lubicz, Marią Sielską, Andrzejem Kuryłką i Tadeuszem Piotrowskim na czele, zdobył sobie wczoraj szczerą sympatię widzów.

W razie niepogody przedstawienia odbywają się w sali. Przesprzedaj biletów w firmie Szrejbrovski, ul. Pierackiego.

Dziś „Chory z urojenia“ w Teatrze Polskim

Dziś premiera doskonałej komedii Moliera „Chory z urojenia“ z występem gościnnym znakomitego artysty scen polskich Stefana Jaracza, którego uważają za najlepszego wykonawcę typów molierowskich. Prasa warszawska stawiała Jaracza na równi z największymi sławami świata. Stefan Jaracz gościć będzie w Poznaniu jeszcze kilka dni. — Komedja „Chory z urojenia“ grana będzie dziś, jutro i w srode. Premiera obudziła zrozumiałe zainteresowanie wśród bywalców teatralnych.

Dziś ostatni występ Fertnera w Teatrze Nowym

Dziś w poniedziałek 15 bm. nieodwołalnie po raz ostatni znakomita komedja Z. Geyera w przeróbce Hertza „Kłopot z papa“ z gościnnym występem mistrza A. Fertnera w niezrównanej kreacji „papy“. Świetna ta komedja, urozmaicona scenami pełnymi humoru i przeabawnych sytuacji w połączeniu z mistrzowską grą

JAPONSKI PROSZEK ZABIJA OWADY I ROBACTWO
KATO
 AZUMI & CO LTD OSAKA
 nr 11 274

DZIŚ otwarcie przy ul. Świętojańskiej Nr. 64, największego w Gdyni sklepu uniwersalnego pod firmą

„BON MARCHÉ“ Polski Dom Towarowy Sp. z o. o.

Kto chce nabyć dobry towar i tanio — winien odwiedzić naszą firmę. Specjalne działy umożliwiają wszechstronny wybór towarów pierwszorzędnej jakości po stałych, lecz wyjątkowo niskich cenach.

O czym powinna wiedzieć każda młoda dziewczyna

Rada matki

„Nie martw się“ rzekłam, „zdarza się to wielu młodym dziewczynom. Nieraz pogarszają one stan rzeczy postępując niewłaściwie“. Ona wiedziała, że odgadłam, przyczyną jej kawstydzenia. Rozszerzone pory, wagner i niemiasta, żółta cera przyczyniały się do tego, że czuła się upośledzona.
 „By pozbyć się całkowicie wszelkich wad cery — rozjaśnić, wybielić i upiękzyć skórę, istnieje jeden, jedyny łatwy, nieskomplikowany, niekosztowny przepis. Kup dziś jeszcze tubę znakomitego Kremu Tokalon, koloru białego (nie tłustego). Stosuj go co rano przed pudrowaniem się. Jego cenne składniki oczyszczające, wzmacniające i ściągające, działają magicznie na najgorzej wyglądającą skórę i cerę. Będziesz zachwycona swym nowym powabem w niespełna 3 dni.“
 Ten prosty przepis przyniósł upragnioną ulgę i szerokiej niejednej młodej dziewczynie — jak o tem wiedzą liczne matki. Szczęśliwy wynik jest gwarantowany, lub pieniądze zostają zwrócone.

Dnia 13 lipca 1935 r., o godz. 6.30 rano zasnął w Panu po długich i ciężkich cierpieniach, opatrzone Sakramentami św., nasz najdroższy ojciec, teść i dziadek, ś. p.

Michał Królikowski

przeżywszy lat 79.

W ciężkim smutku pogrążeni dzieci, zięć i wnuki.

Poznań, Berlin.

Pogrzeb odbędzie się we wtorek, dnia 16 lipca 1935 r., o godz. 5 po południu z kostnicy przedpo-grzebowej przy Walach Jana III. zg 11 484/5

Wielobnemu Duchowieństwu, Cechowi Rzeźnickiemu, Zarządowi, Członkom i Personelowi Związkowej Bekoniarni Janowiec, Związkowi Czeladzi Rzeźniczej, Tow. Śpiewu „Gędźba“, Tow. Przemysłowców - Winiarzy, WPP. Lokatorom, Personelowi Firmy, Krewnym, Przyjaciołom i Znajomym, za tak liczne i serdeczne dowody współczucia oraz oddanie ostatniej przysługi drogiemu i ukochanemu Zmarłemu, ś. p.

Stanisławowi Ritthammerowi składa gorące i serdeczne

Bóg zapłać!

Żona z rodziną.

zg 11 486

WYJECHAŁEM
Dr. M. LUZINSKI
 Poznań, Al. Marcinkowskiego 26

Pg 475-55 281

Mareckiego — mieszanki, dropy i śmietankowe groszowe towar pożądanym i wyróżnianym przez klienta Fabryka Cukrów St. Marecki, Poznań

KINO w GNIEZNI
 na przetargu przymusowym w dniu **8 sierpnia 1935 r.**
 na dogodnych warunkach do nabycia. Informacyj udzieli wierzycielka Pg 475-23, 28
Komunalna Kasa Oszczędności miasta Gniezna.

Szkiełło okienne, ogrodowe i inne
 Pol. kie Biuro Sprzedaży Szkła S. A.
 Biuro i skład przeniesione na ul. Woźna 15 tel. 28-63 (przy Starym Ryнку)
 Pp 4 562-27.29

Na czas wakacji
 polecam na suknie: **jedwabie, samodziały, muśliny i krepony** oraz **PLASZCZE KAPIELOWE** i pledy do podróży
W. GROSZKIEWICZ, Poznań, Stary Rynek 59/60
 Specj. dział dywanów, chodników, firan i kolder na wacie i wełnie. dg 4546-769

Dla przedsiębiorstwa przemysłu mięsnego potrzebne są następujące maszyny rzeźnicze, używane, lecz w dobrym stanie, zapłała gotówką:
 1 wilk możliwie o przekroju tarczy 130—150 mm., na zapięcie transmisyjny wzgl. na bezpośredni zapięcie motorowy,
 1 kuter możliwie o pojemności około 80 ltr. zapięcia jak powyżej,
 1 maszyna do napelniania kiszek z 2 lejami, pracująca pod ciśnieniem powietrznym wzgl. oliwnym.
 Wyczerpujące oferty z podaniem cen, cełbów maszyn i warunków dostawy prosimy kierować pod zg 12 737 do Administracji Kurjera Poznańskiego.

Sprzedam mój dobrze zaprowadzony **MAGAZYN BLAWATÓW KONFEKCYJ I GALANTERJI** w Pleszewie przy Ryнку. Korzystne warunki. **N. Wojciechowski, Pleszew**
 zg 11 483

Gumolit do krycia i smarowania dachów. Długoletnia wytrzymałość bez smarowania poleca „**HATECH**“ Poznań, św. Marcin 65 dg 81 11

